

Joke van Winkel

Bedrog

© 2021 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3116 5
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Dit is dus het domste wat ze ooit heeft gedaan. Met een klap doet Elin haar laptop dicht. Ze zou hem het liefst in de prullenbak gooien, maar daarmee zijn de mails nog niet verdwenen. Waarom moest ze dan ook zó nieuwsgierig zijn om in haar moeders mailbox te rommelen? Ze hoopte eerst dat ze het verkeerd begrepen had, maar de tweede mail was té duidelijk en de overige mails wilde ze niet eens meer lezen. ‘Elin,’ klinkt haar moeders stem van beneden. ‘Je komt te laat als je zo blijft treuzelen.’

Maakt ze zich dáár druk over? Alsof haar moeder er net niet voor heeft gezorgd dat heel haar leven overhoop ligt. Ze wil schreeuwen, met de deur slaan en zichzelf opsluiten in haar kamer. Het is dat Yara haar net geappt heeft en ze ernaar verlangt om haar vriendinnen te zien, anders zou ze niet naar school gaan. Ze doet de rits van haar schooltas dicht en slingert hem over haar schouder. Ze bonkt de trap af, glipt langs haar moeder en trekt haar jas van de kapstok.

‘Fijne dag lieverd,’ zegt haar moeder.

Ze geeft geen antwoord.

Yara, Jasmijn en Lieke staan bij de brug op haar te wachten. ‘Elin!’ roept Yara vanuit de verte. ‘Hoe vind je mijn nieuwe schoenen?’ Ze steekt een van haar voeten omhoog. Vanuit de verte ziet Elin er weinig van.

‘Cool,’ zegt Elin als ze voor haar vriendinnen stilstaat. Ze neemt de paarse enkellaarsjes in zich op. ‘Echt jouw kleur.’ Ze stappen op en fietsen naar school. Yara vertelt over het

shoppen van gisteren en de leuke jongen die ze in de stad tegengekomen is.

‘Heb je zijn telefoonnummer?’ vraagt Jasmijn.

Yara schudt haar hoofd. ‘Maar misschien zie ik hem wel weer een keer.’

Lieke komt naast haar fietsen. ‘Is er iets, Elin?’

Elin kijkt haar vriendin vluchtig aan. Waar ziet Lieke dat nu weer aan? Ze haalt haar schouders op. ‘Beetje hoofdpijn.’

‘Wil je een paracetamol?’

Elin schudt haar hoofd. ‘Het zakt wel weer.’

‘Ik weet een raadsel,’ hoort ze Just roepen als ze hun fietsen hebben weggezet en naar de groep toe lopen. ‘Welke leraar houdt nul komma nul procent rekening met zijn leerlingen?’ Antwoord geven zou overbodig zijn. Just vervolgt zijn verhaal: ‘Hoe haalt-ie het in zijn hoofd. Een geschiedenis-repetitie van twee hoofdstukken voor aanstaande maandag.’ ‘Ik ga echt niet leren in het weekend,’ roept Pien. ‘Hij bekijkt het maar.’

O ja, die repetitie die maandag aangekondigd werd. Elin had er thuis naar gekeken en het bleek meer te zijn dan hun leraar deed vermoeden. Elin grinnikt. Blijkbaar heeft Just dezelfde ontdekking gedaan.

‘Van der Ven past wel bij zijn vak.’ Yara grinnikt. ‘Hij geeft geschiedenis en hij is geschiedenis.’

Elin zet haar tas met een plof op de grond. ‘Zouden we hem kunnen overhalen om die repetitie op een andere dag te geven? Heel je weekend is zo naar de knoppen.’

‘Weinig kans.’ Pien zucht.

‘We gaan actievoeren,’ stelt Jasmijn voor. ‘Morgen komen we met z’n allen met spandoeken naar school. Blijf van ons weekend af.’

De bel gaat. Pien draait zich om. ‘Helpt ook niet.’

‘Ik haal wel gewoon een keer een onvoldoende.’ Elin pakt

haar tas op.

‘Kun jij makkelijk zeggen,’ roept Just. ‘Als ik een één haal, heb ik zeker weten een onvoldoende op mijn rapport.’

‘Kunnen we Van der Ven geen cijfer geven?’ vraagt Jasmijn.

‘Een dikke één,’ roepen ze in koor.

Ze slenteren naar het lokaal waar hun mentor al staat te wachten.

‘Ik heb iets leuks te vertellen,’ begint mevrouw Prins als iedereen zit. ‘Het schoolkamp. Ik weet dat het nu januari is en we pas in oktober gaan, maar een schoolkamp voorbereiden kost veel tijd. Gisteren in de vergadering hebben we het er als team al over gehad.’ Haar blauwe ogen glinsteren. Alsof ze niet kan wachten om het hun te vertellen. ‘We hopen volgend schooljaar met alle 4-havoklassen een paar dagen naar Limburg te gaan.’

‘Yes!’ wordt er vanuit de klas geroepen. ‘Wat gaan we allemaal doen?’

‘Daar kan ik nog geen antwoord op geven.’ Mevrouw Prins klikt een foto op het digibord open. ‘Kijk. Dit wordt ons kamphuis.’

‘We gaan toch wel marshmallows roosteren?’ vraagt Elin.

‘En een dropping doen,’ vult Jasmijn aan.

‘Ja lachen,’ gaat Pien erop door. ‘Dat heeft mijn zus gedaan. En toen waren ze vet verdwaald. Een paar gasten uit de groep gingen toen allemaal enge verhalen vertellen.’

‘Ik vind het wel een beetje spannend, zo’n dropping.’ Lieke kijkt erbij alsof ze nu al in het bos verdwaald is.

Jasmijn steekt haar vinger op. ‘Wat kost het kamp?’

‘Dat weet ik nog niet precies,’ antwoordt mevrouw Prins.

‘Dat ligt eraan wat we allemaal gaan doen. We proberen het niet al te duur te maken. Het zal rond de honderd euro worden. Misschien iets meer.’

‘Boeiend!’ roept Just. ‘Dat betalen je ouders toch.’

In gedachten fietst Elin naar huis. Jammer dat het nog zo lang duurt voordat ze op kamp gaan. Als er een moment is waarop ze graag ver weg wil zijn van huis, dan is het vandaag wel. In oktober gaan ze pas. Hoelang duurt dat nog? Over een paar dagen is januari voorbij. Februari is gelukkig maar een korte maand. Maar daarna volgen er nog zeven maanden. En dan ook nog die repetitie van komende maandag. Naast dat ze het weekend niet aan haar huiswerk wil verspillen, weet ze ook niet hoe ze ooit haar gedachten bij het leren moet houden. Die repetitie wordt niks. Tenzij... tenzij ze van tevoren de vragen zou weten. Maar of dat lukt?

Op haar kamer gekomen, pakt ze een pen en papier en kruipt in haar zitzak. *Ideeën om van tevoren alle repetitievragen te weten*, schrijft ze bovenaan het papier.

Ze denkt na en pent alles op. Na een tijdje staan de volgende ideeën op een rij:

- Omkopen
- Inloggegevens van zijn account afkijken. (ben ik goed in)
- Computer hacken
- Vragen aan iemand uit een hogere klas en hopen dat er dezelfde vragen gesteld worden
- Doen of je van de inspectie bent en om inzage vragen
- Huiszoeking doen

Ze bekijkt de lijst. Echt iets bruikbaars staat er niet tussen. Huiszoeking doen. Hoe komt ze op het idee? Zuchtend scheurt ze het papier doormidden. Dag weekend!

‘Eten,’ roept haar moeder.

Elin snijdt een stukje van de hartige taart af.

‘Hoe was het op school?’ vraagt haar moeder.

‘Goed, hoor.’ Ze kijkt langs haar moeder heen. Heel de dag kwamen de mails terug in haar gedachten. Hoe zal haar moeder reageren als ze haar vertelt dat ze het weet? Het las-

tige is alleen dat ze dit nooit kan zeggen zonder te verraden dat ze haar moeders e-mails gelezen heeft. Maar hoelang zal haar moeder al... Nee, stop! Niet meer aan denken. Ze krijgt er nog eens hoofdpijn van. Kan ze niet aan iets leukers denken?

‘Volgend jaar gaan we op schoolkamp, pap.’

‘Wat leuk.’

Elin knikt.

‘Wat gaan jullie doen op kamp?’

‘Geen idee. In ieder geval genoeg keten.’

‘Huren jullie een bus?’ vraagt haar moeder.

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik heb even geen zin om te praten.’ Elin neemt een hap van de hartige taart. Anders is ze er dol op. Nu smaakt het niet.